

rede man sig, at der blev ydet mest Hjælp til dem, der havde de mindste Pensioner. Disse Bestemmelser har været gældende i de sidste 2 Aar, men allerede da de blev vedtaget, blev de betegnet som foreløbige Foranstaltninger og Loven som en Lov med foreløbig Karakter, der skulde afløses af en Lov, som skulde være vedvarende.

Udgifterne til Loven den Gang var ret store, meget større end vistnok mange tænkte sig. Da Lovforslaget vedtoges, meddelte den højtærede Finansminister her, at det omfattede saadant noget som 13 000 Personer, men at det desuagtet vilde foraarsage en Udgift for Staten og de forskellige Skoledirektioner, der maatte udrede en Part af Pensionsforhøjelsen til Lærerne, paa saadant noget som 13½ Mill. Kr. udover den Grundpension, som oprindeligt var fastsat, og dette var jo slet ikke saa lille et Beløb at yde til disse 13 000 Pensionsnydere.

I Henhold til Loven af 22. December 1920 § 5 paahviler det Finansministeren at fremsætte Forslag til Revision af Lovens Bestemmelser inden Udgangen af Aaret 1922. Det har Finansministeren altsaa gjort ved at fremsætte det foreliggende Lovforslag, som i alt væsentligt bygger paa det hidtilværende, men retter nogle af de Uklarheder, jeg kan vel ogsaa sige nogle af de Urimeligheder, der findes i den nugældende Ordning.

Naar vi ser paa dette Lovforslags Enkeltheder, vil vi straks se, at § 1 i Hovedsagen er i Overensstemmelse med de gældende Regler. Som Stykke 2 er indført den Bestemmelse, at det Minimumsbeløb, som maa gives til de laveststillede Pensionister, ikke maa overstige 4 Gange den oprindelige Pension eller Understøttelse. I den gældende Lov er Minimumsbeløbet uden nogen Indskrænkning sat til 400 Kr. for hver, men ifølge den gældende Lov er det sket, at Folk, hvem man kun havde tildelt en meget lille pensionslignende Understøttelse af Statskassen paa f. Eks. 50—100 Kr., først har faaet dette Beløb forhøjet til 400 Kr. og derefter Konjunkturtillæg og Dyrtidstillæg beregnet i Forhold dertil. Folk, som ikke egentlig skulde have Pension, men som Staten alligevel vilde yde en Paaskønnelse paa maaske en 50 Kr., fik pludselig denne Understøttelse op paa fra 1 000 til 1 200 Kr., og det er der ingen Mening i. Man havde selvfølgelig aldrig tænkt sig, da man oprindeligt gav en saadan lille Understøttelse, at den skulde være tilstrækkelig

til et Livsophold for den vedkommende; den skulde kun give Udtryk for en Paaskønnelse, og man erkendte, at man herved faktisk paabyrdede Staten Udgifter, som ikke kunde siges at være helt rimelige. Selvfølgelig er det kedeligt først at give disse Mennesker saa stort et Tilskud, som sket er ved de tidligere Love, og nu at tage det fra dem igen, men jeg kan ikke se rettere, end at det er berettiget at gøre det. For at det ikke skal mærkes alt for haardt af de vedkommende, er der i § 6 skabt en Mulighed for, at Finansministeren kan hjælpe dem — jeg tror ikke, det drejer sig om særlig mange — over de første fem Aar og de Vanskeligheder, som de kan blive stillet overfor.

I § 2 er der en ny Bestemmelse af ret vidtrækkende Betydning, idet Konjunkturtillægget gøres til en blivende Bestanddel af Pensionen. Dette er efter min Mening en stor Vinding for de gamle Pensionister, der herved bliver sikret for Fremtiden, saaledes at de ikke kommer til at mærke den Tilbagegang i Konjunkturtillægget, som der eventuelt kan blive Tale om, og som man vel nok maa forvente vil komme. Jeg haaber, at Pensionisterne meget vil værdsætte denne Imødekommenhed og vil anse den Sikkerhed, der derved ydes dem for Fremtiden, for at være af væsentlig Betydning.

§ 3 indeholder omtrent de samme meget udviklede Beregningsregler, som findes i den nugældende Lov. En enkelt ny Bestemmelse er der indført, idet der foreslaas en bedre Beregning af Dyrtidstillæg og Konjunkturtillæg for de pensionerede Enker efter Tjenestemænd, der har haft Enkeforsørgelsespligt.

I §§ 4 og 5 lovfæstes nogle Regler, som allerede har været anvendt i Praksis, og som man fra Ministeriets Side sætter Pris paa at faa lovfæstet.

Lovforslaget er i Henhold til de Beregninger, der er foretaget i Ministeriet, anslaaet til at ville resultere i en Mindreudgift paa ca. ¼ Mill. Kr., naar det bliver gennemført fuldt ud. Men da de Forhøjelser, der straks vil komme, vil foraarsage en Udgift paa ¾ Mill. Kr. aarlig, tror jeg ikke, man skal vente, at dette Lovforslag i Virkeligheden vil skaffe Statskassen mindre Udgifter, jeg tror, at det snarere vil bringe Statskassen noget større Udgifter.

Jeg skal med disse Bemærkninger anbefale Lovforslaget til Vedtagelse i dette høje Ting. Selv om det er ret kendte Forhold, der her lovgives om, vil det vist-